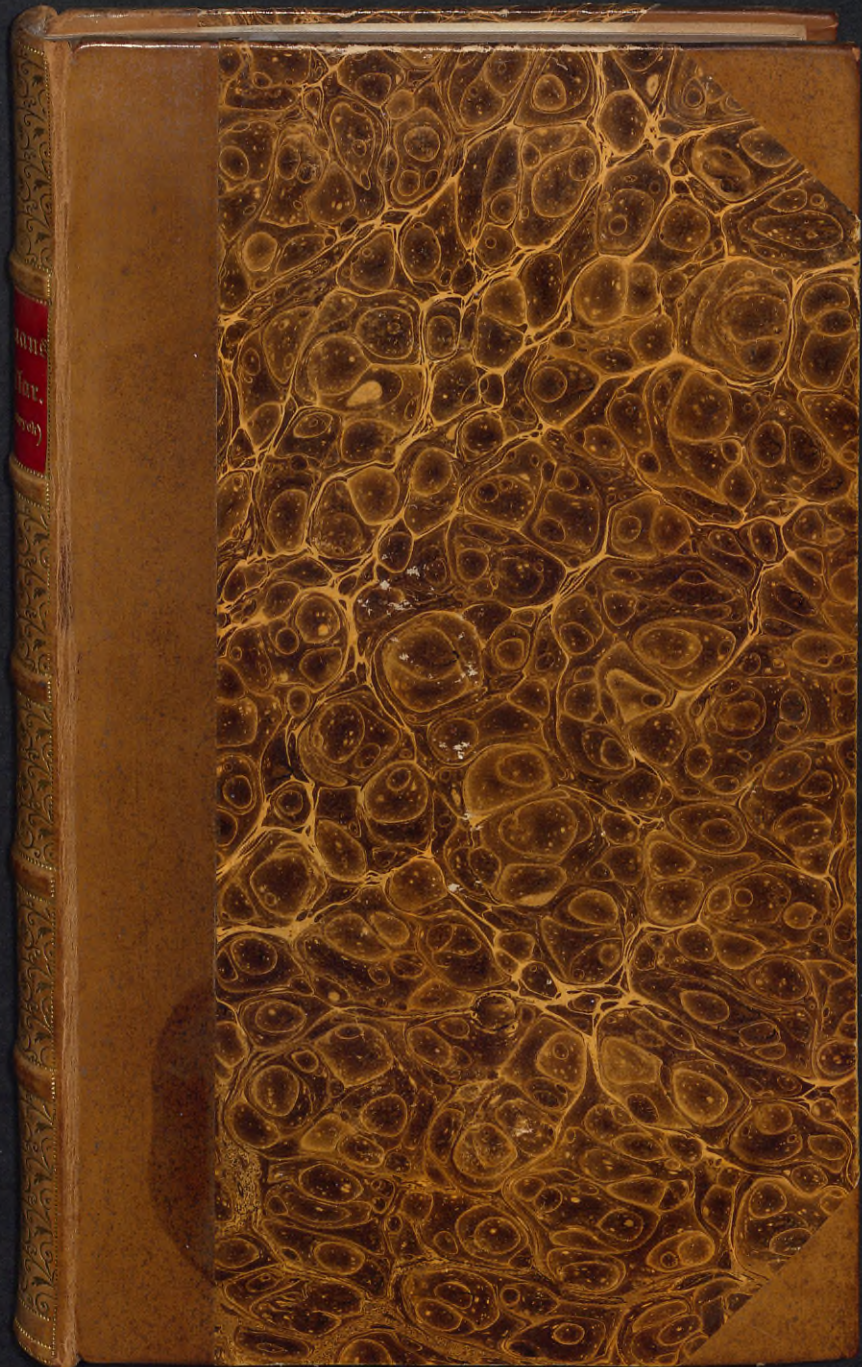

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

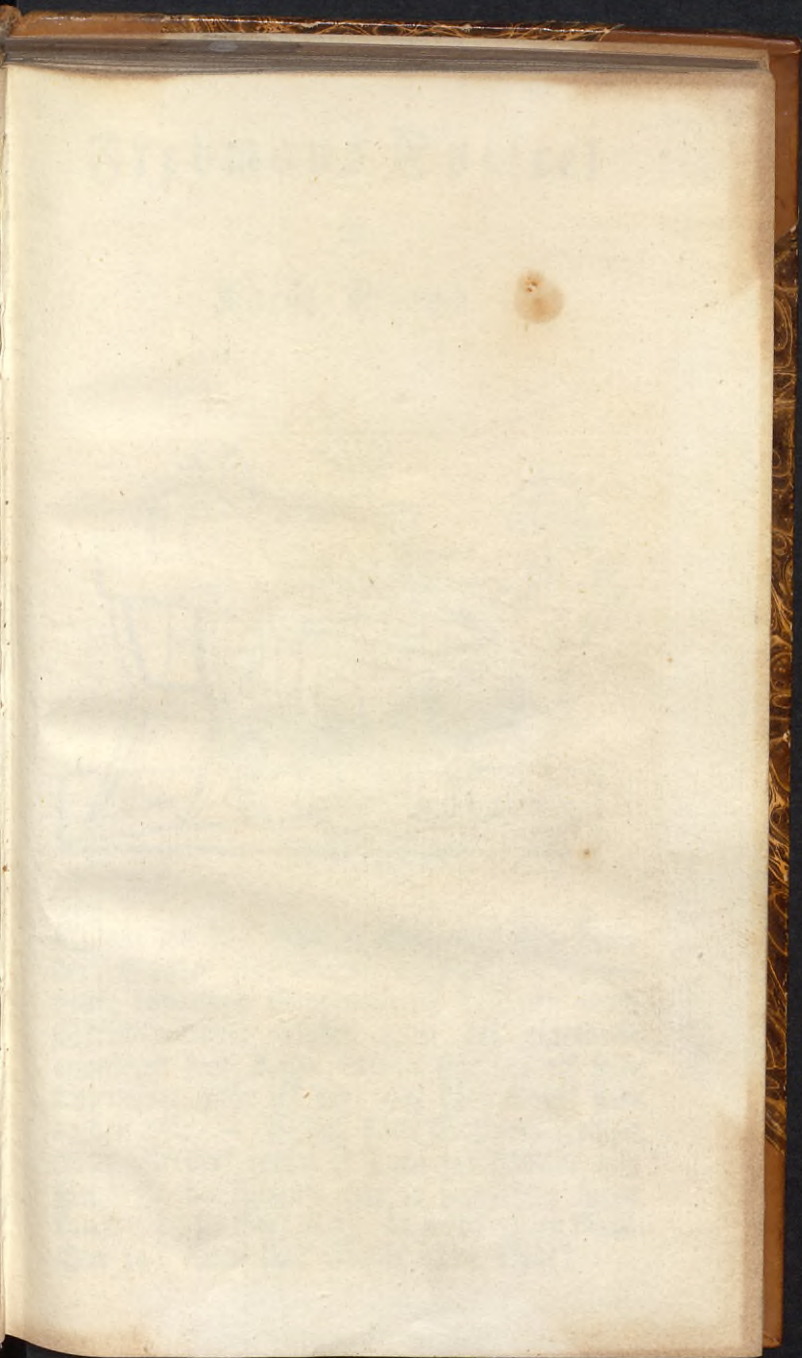

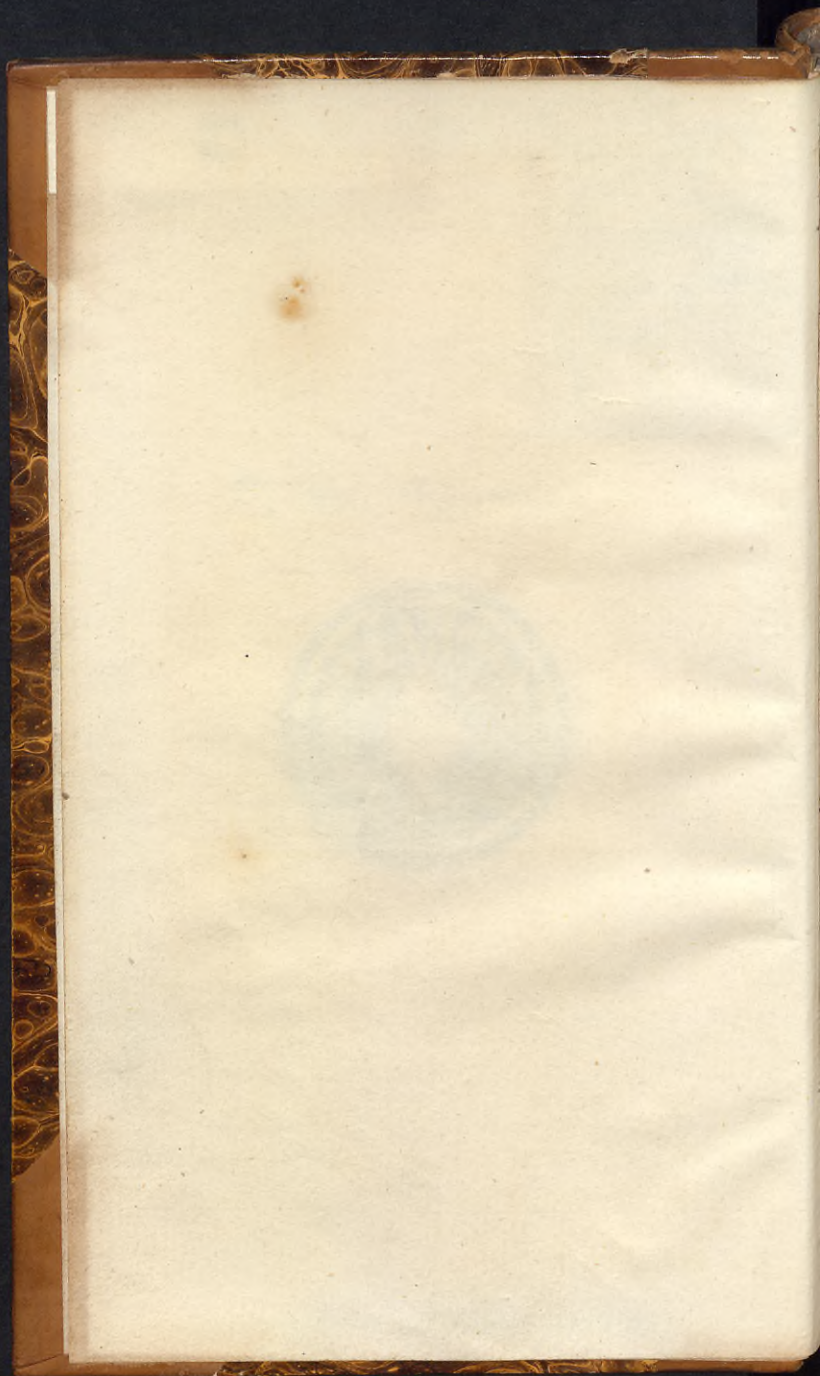
Litt.
Sv.

C. M. Bertram

Fredmans Epistel

angående

Slagsmålet nedanför Danto-Bommen

hos T. en höstnatt.

Sålas hos J. G. Björnståhl i Stockholm.

Wid ett stop öl och några supar
Gladdrar snillet mörkt och plumpt,
Det från sin högd sig så fördjupar,
Att det prål blir kallt och dumt.

Men låt oss höra — — —

Bergen, må göra! — — —

Hur wid Fiolen han på Rosenlund
Står rödblommig, frisk och sund.

2.

Utan båd' eld och lust och tanka
Han Fiol'n i famnen får,
Bli då så trög som denna Anka
Här wid Danto-bommen går.

Hör hur han grålar! — — —

Dumheten trålar, — — —

Dödar Olympens små qwal och behag
I hwar knäppning och hwart drag.

3.

Längst bort, Gutår! bort wid Grimshage
Ligger frogen Rosenlund;
Krögarn är känd för röst och mage,
För musik och friska sprund.

Drick och slå tackten — — —

Kring denna trakten — — —

Enns Tobakslador, Trädgårdar och Fält;
Kråkors strån hörs skarpt och gällt.

Herden öppnar sina armar,
 Lindar Nymfen i sin famn,
 Kärleksguden sig förbarmar
 Då de ropa an hans namn.
 Tris alla lemmar rycker
 Drillar med en mattad röst,
 Dör, och i sin dödsstrund trycker
 Lilla Herden till sitt bröst.

Astrild stolt af sin förmåga
 Skrattar åt sitt kärleks mord
 Fänder upp sin facklas låga
 Väcker Tris med ett ord.
 Knappt han vakna från de döda
 För'n hon ropte: ack min wån!
 Lifwet är ju fullt af möda,
 Dersför låt of dö igen.

A f f e d s = S å n g.

När mig himlen gaf ett hjerta,
 hvarför fick jag det så känslofullt och ömt?
 Blott till lidelser och smårta
 blef det då för ewigt dömt!
 Tårar, som mitt öga gjuter,
 Och de suckar bröstet drar,
 Är den wällust, som jag njuter,
 Och den enda ro jag har.

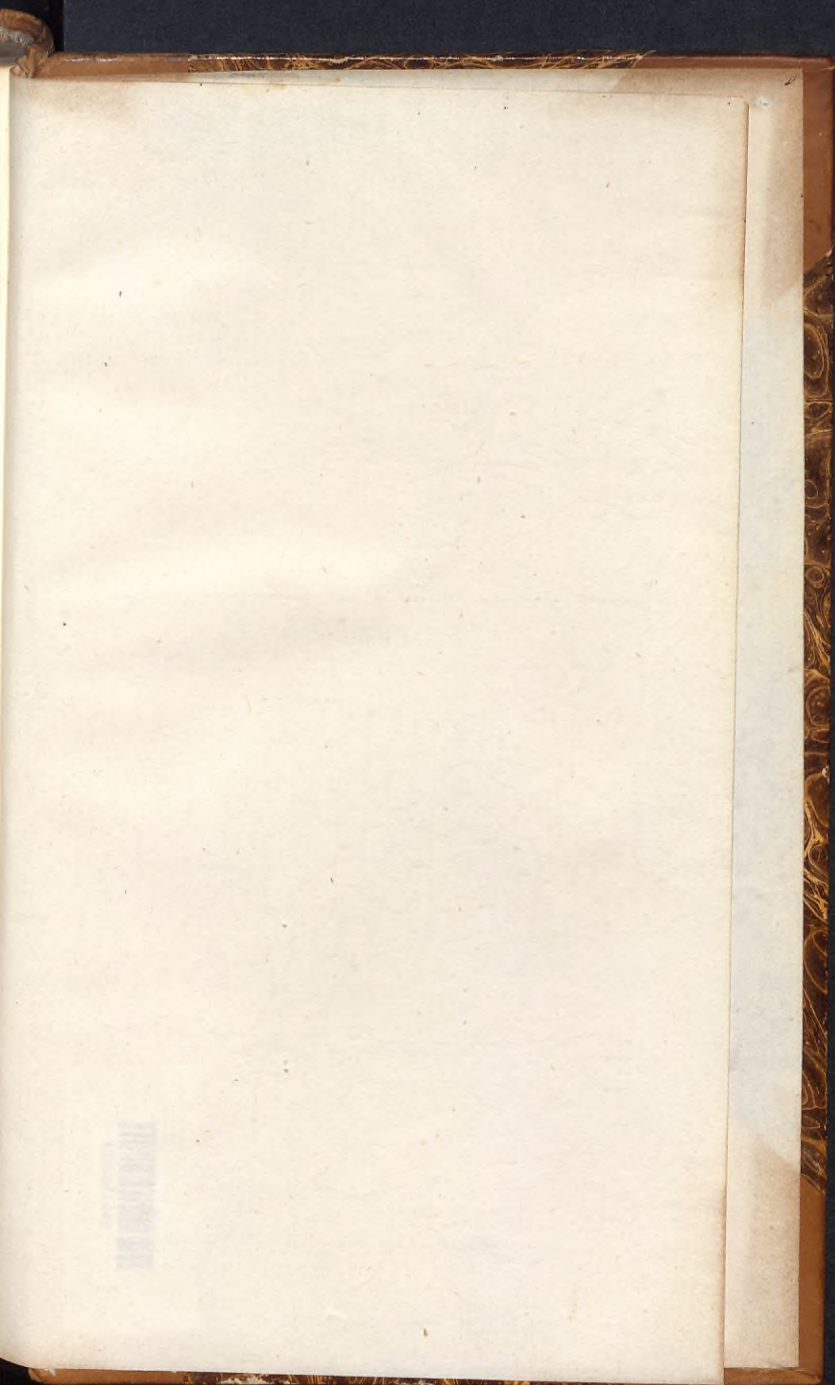
2.

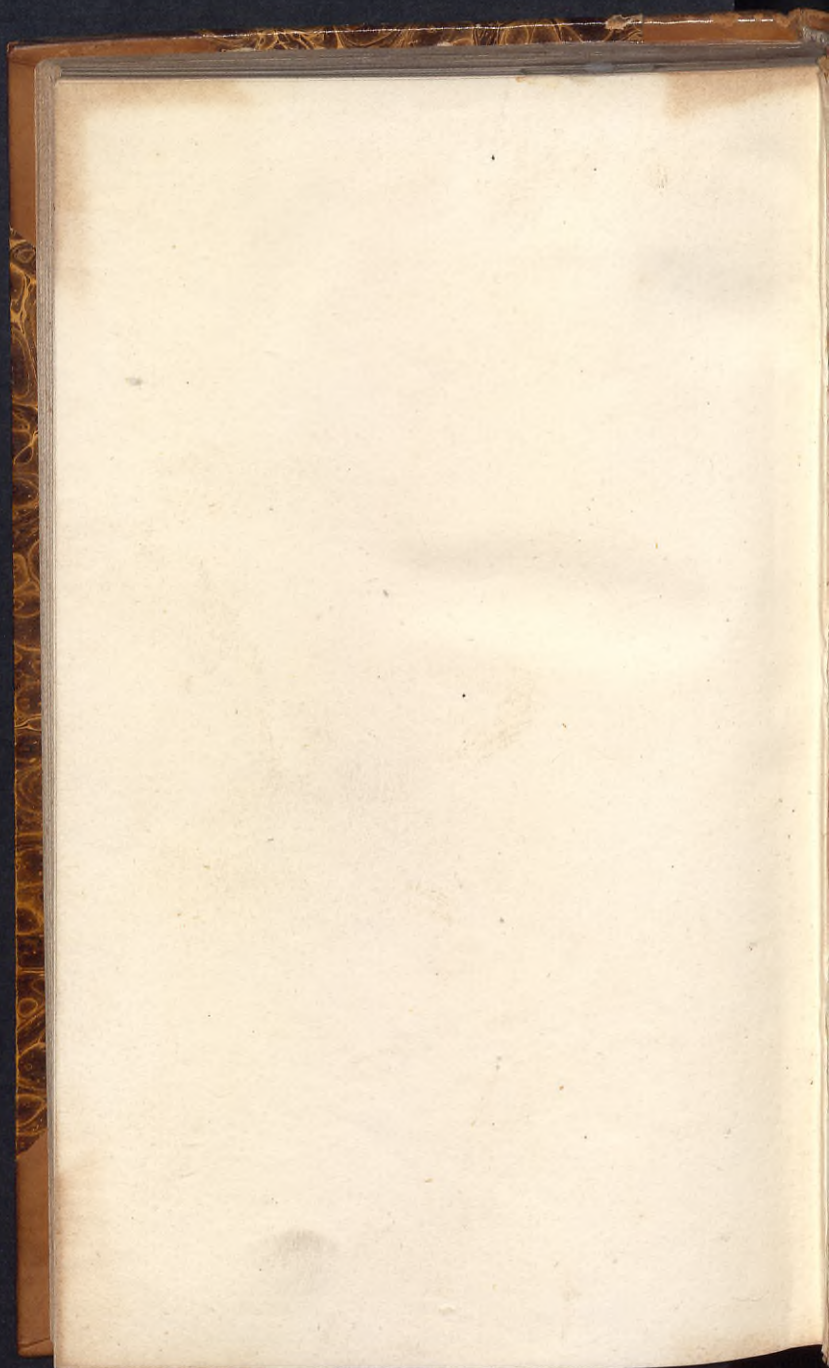
Du, som glada stunder delar
med en wån, som lyckan walt för dig!
Känn hwad detta hjerta felar,
och beklaga sedan mig.
Saknad, oro, qwal och plåga
följa tått i mina spår:
den, som tånde hjertats låga,
jag ej mera återfår.

3.

Skuggan uti våra dalar,
liljans luft och lårkans ljuswa morgonsång
är det enda mig hugswalar;
tiden blir mig ändå lång.
Durturdufwan, der hon klagar
öfwer en förlorad wån,
är det enda mig behagar;
ty jag känner mig igen.

1001851448

